

*Lynn Harnett'e (her zamanki gibi)
ve okumaktan vazgeçmeyen herkese.*

BANA SPAZ DİYORLAR

Eğer bunları okuyorsan, benim zamanımın üstünden bin yıl falan geçmiş olmalı. Çünkü buralarda hiç kimse okumuyor artık. Burgu varken neden zahmet etsinler ki? Tüm görüntüleri ve coşkuları beyninin ta içine sok, sonra da bırak, yıksın ortalığı. Her türden zihin burgusu var –KimKimleNerdeler, KurşunAtanlar, Sevişkenler, ne yaşamak istersen. KurşunAtanlar şiddet içeriyor, KimKimleNerde burgularıysa Eden'de yaşananlarla ilgili. Sevişkenlere gelince, eh, onların neyle ilgili olduğunu sen de kestirebilirsin. Burgunun her şeyden iyi olduğunu söylüyorlar. Ben bilemiyorum, çünkü ağır bir rahatsızlığım var, bu yüzden iletken iğneler beni hasta ediyor. İğneyi beynime soktuğum anda gerçekten kötü nöbetler geçiriyorum, sonrasında zihnim akıtmaya dönüyor, ışıklar sönüyor... Gösterinin sonu!

Bana Spaz diyorlar. Enayi bir ad, ama umursamıyorum, artık dert etmiyorum. Şu anda, söylediklerimi basarak çıktıl原因 eski bir sesyazara konuşuyorum, çünkü Bitirim Zımbacılar suçlarını ödetmek için Yhazan'ı tekere çektiklerinde ben de oradaydım. Onlar ne gördülerse ben de gördüm, ne işittilerse ben de işittim ve bu olay beynimi, nasıl desem, tepetaklak etti.

Zımbacılar, Yerleş'in benim yaşadığım bölgesinde racon kesiyor, bu da demektir ki Doğu'yla Boru arasındaki herkesi ve her şeyi onlar yönetiyor. Bir milyon kişi, belki daha da çok. Burada kaç kişinin yaşadığını kimse bilmez, çünkü hiç kimse öyle yüksek sayılara dek saymayı beceremez. Neden zahmet etsinler ki? Bilmen gereken tek şey var: Burada yaşıyorsan ya Zımbacılar'la iyi geçineceksin ya da ölsen daha iyi... Başka yolu yok, çünkü Yerleş'in her yanı ya o çetenin elinde ya da bu çetenin. Tek kaçış yolu Eden olabilir; ama gelişiklerden biri değilsen, oraya giremezsin; üstelik genetiğın düzenlenip geliştirildiysen, zaten oradan hiç ayrılmazdın; bu yüzden Eden'i boş ver.

Eskiden bir aile birimine bağlıydım, analığım, babalığım ve küçük kız kardeşim Bean vardı; ama artık bitti. Neler olduğunu, nasıl bir haksızlık yapıldığını anlatmak istemiyorum. Şimdi olmaz. Bu konuda ne denli az konuşsam o denli iyi, çünkü Yhazan'dan öğrendiğim bir şey varsa o da şu: Geride bıraktıklarına

bakarak yaşayamazsın, yoksa ileriden bir şey gelip sana toslar.

İşte bu Yhazan denen dışıdökük benim yaşamımı değiştirdi –eğer sen bunları okuyorsan dünyayı da değiştirmiş olabilir. Biz yaşlılara dışıdökük deriz; Yhazan da öylesine bir eskidekalandı ki çenesindeki sakallar kemik gibi beyazlaşmış, dişlerinin çoğu dökülmüştü. Derisi bile eskimiş, yıpranmış, incelmışti; sanki adamı kaldırıp ışığa tutsan, arkasını göreceğini sanırdın.

Yhazan'ı tanımam şöyle oldu: Zımbacılar beni onu basmaya gönderdi. O zamanlar benim için giderilmesine az kalmış herhangi bir dışıdökükten başka bir şey değildi, neden yağmalamayacaktım ki onu?

İşte ben de tam bunu yaptım.

BENİM İŞİM SOYMAK

Yhazan'ın yaşadığı kutuyığını uzakta, Boru boyundaki Kenar'dadır. Boru şimdi kırık, ama eskiden Yerleş'e milyarlarca litre su taşıdığını söylüyorlar. İçmeden önce süzülüp kaynatılması gerekmeyen, temiz, tatlı su... Öyle temiz bir su ki içinde büzülüp pörsümeden yüzebilirsin. Tıpkı eskidekalan gevelemelerinin çoğu gibi, bunun da uyduruk bir masal olduğunu düşünüyorum. Bilmiyorsan söyleyeyim; eskidekalanlar, her şeyin sözümona yolunda gittiği, herkesin varlık içinde yaşadığı zamanlardan, Büyük Sarsıntı'nın öncesinden kalma kişilerdir.

Kendi hesabıma, ben eski zamanların var olduğundan bile kuşkuluyum. Bunlar insanın kendini daha iyi duyumsamak için, kendi kendine anlattığı masallardan başka bir şey değil. Hani, "Benim gerçek annem varlıklı

bir gelişik, gerçek babamsa racon kesenlerin başıdır, günün birinde gelip beni kurtaracaklar ve hep birlikte Eden'e gidip sonsuza dek mutlu yaşayacağız," diye başlayan öyküler var ya, onlar gibi. Yaa, ne demezsin! Böyle şeyler ancak KimKimleNerdelerde olur. Gerçek yaşamda kimse imdadına koşmaz.

Bana inan, biliyorum.

Her neyse, kutuyığınlarına gelelim. Kutuyığınları hiç kimseye ait değildir. Kutulardan birine yeterince uzun süre çöreklenirsen, sanırım oraya 'evim' diyebilirsin –evden anladığın on kutu yüksekliğinde, yüzerli sıralar durumundaki bir yığının içinde, küçücük, betondan bir bölmeysen... Söylediklerine göre, eski zamanlarda yaşayanlar bu kutuları sahip oldukları şeyleri saklamak için kullanırlarmış, ama artık zavalılardan başka kimse saklanmıyor oralarda. Her türlü süngüsüdüşükler, beyniburgulular ve Yhazan gibi dişidökükler...

Kutuları görmeden önce kokusunu duyarsın, çünkü su düzeneği yoktur; kutularda yaşayanlar, hayvanlar gibi toprağı kullanmak zorundadır. İşin tuhafı, ilk bakışta orada kimse yaşamıyormuş gibi görünür. Yakınında, uzun zaman önce nedense çatısı çöken şu eski sanayi deposu var. Bütün paslı kirişler ve öteberi ortalığa saçılmış, ayağına bir şey takılmadan yürümeyi olanaksız kılar. Yolumdan kaçışan sıçanların cızırtıya

benzer seslerini duyuyordum; sıçanlar varsa yakın-
larda mutlaka insanlar da vardır, ama neredeydiler?

Anlaşılan saklanıyorlardı. Ben yaklaşıncı küçük,
çamura bulanmış bir surat, döküntü öbeğinin arka-
sından bakıverdi, sonra biri ıslık çaldı –bir uyarı– ve
gizlenmek üzere kaçışanların sesleri duyuldu; sanki bir
şeyden korkmuş gibydiler. Benden korkmuş olmalılar.
Benim Bitirim Zımbacılar’dan biri olduğumu, baskına
ya da daha kötü bir şey yapmaya geldiğimi düşündüler;
aslında bu, açıklamaktan pek hoşlanmasam da gerçeğe
epeyce yakındı. Zımbacılar’ın resmi üyesi değilim, ama
çetenin başı Billy Bizmo, nedense benden hoşlanıyor.
Aile birimimi yitirdiğimi duyunca, “Spazmlı veledede yer
açın,” dedi –açtılar.

İşte işin özü bu, ben soymak için buradayım. İnsan-
ları soymak benim işim. Hayatta kalmamın yolu bu. Ya
Zımbacılar’a paylarını ödersin, yani eline her ne ge-
çerse yarısını onlar alır ya da Zımbacılar artık canlılar
arasında yerin olmadığına karar verir. Aslında bu her
şeyi kolaylaştırıyor –kimi zaman, senden bile yoksul
insanları yağmaladığın için kendini kötü hissetsen de.

Ya soy ya öl. İşin özeti bu. Dedikleri de zaten o: “Ya
Zımbacı ol ya da cavlağı çek!”

Her neyse, şu küçük suratlı, kafasını döküntülerden
yine çıkardı ve kocaman, korkulu gözlerle bana baktı.
“Hey! Kıpırdama!” diye bağırdım, donup kaldı.

Küçük surat, küçük bir oğlana aitti. Belki beş yaşın-
da vardı ama, yanaklarındaki kir en az bir milyon yıl-
lıktı. Ona yakından bakmak için eğildim, bir damla
gözyaşı yanağındaki pisliği yara yara aktı. Ufaklığın
canını yakmamıştım, henüz yağmamış falan da değil-
dim, ama kendimi kötü hissettim.

“Hey,” dedim, “konuşabiliyor musun?”

Küçük Surat başını salladı. Şimdi yanaklarındaki
kiri eriten iki damla gözyaşı vardı.

Gerçekten nazikçe, usulca sordum: “Çoko ister mi-
sin? Bana Yhazan’ın kutusunu gösterirsen, sana çoko
veririm. Nerede oturduğunu biliyor musun?”

Cebimden çokoyu çıkardım, görsün diye paketini
açtım, ama çocuk çok korkmuş görünüyordu. Çoko-
nun yarısını kırıp ona verdim. “Ye,” dedim. “Hadi ama,
seni öldürmez.” Çocuk şöyle irkildi, işte o zaman hiç
çoko yemediğini, onun zehir olabileceğini düşündü-
ğünü anladım. Çubuktan küçük bir parça daha kırdım,
ağızıma attım, “Mmm, güzel,” dedim. Sonunda bir ısı-
rık aldı ve patlamasını bekledi. Tat ağzına yayıldığında,
kadifemsi çikolata tadı, Küçük Surat ağlamayı kesti.
“Sana güzeldir demiştin,” dedim. “Şimdi, şu Yhazan
denen acayip tipten n’aber? Onu nerede bulurum, hı?”

Küçük Surat beni kutuyuşunu sıraları arasında yürüt-
tü. Hiçbir şey söylemiyordu; tüm dikkatini ağzında
kalan çokonun tadını çıkarmaya vermişti, belki de